

РЕШЕНИЕ

№ 4133

гр. Варна, 19.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВАРНА, 9 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесети ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Насуф Исмаел

при участието на секретаря Илияна Илк. Илиева
като разгледа докладваното от Насуф Исмаел Гражданско дело №
20233110106264 по описа за 2023 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е образувано по предявен от Й. Д. П., ЕГН *****, действаща чрез адв. Д. С., срещу О. В., БУЛСТАТ *, процесуално представлявана от юрк. П. П., специален положителен установителен иск с правно основание чл. 422, ал. 1, вр. с чл. 415, ал. 4 от ГПК, вр. чл. 49 от ЗЗД, да бъде прието за установено в отношенията между страните, че ответникът дължи на ищеца сумата в размер от **18 750.00 лева**, представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди, изразяващи се в болки и страдания и неудобства, в резултат на настъпило на 15.07.2021 г. увреждане – травма на ахилесово сухожилие на левия крак в следствие на неподдържан в изправност пътен участък към детска площадка, находяща се в *, представляващ общинска собственост, като разлика на присъдените 1 250.00 лева до справедливо определеното обезщетение на вредите в размер на 20 000.00 лева по гр. д. № 17218/2021 г. по описа на РС-Варна, ГО, 47 съдебен състав, потвърдено с решение по в. гр. д. № 1362/2022 г. по описа на ОС-Варна и влязло в законна сила на 02.11.2022 г., **ведно** с обезщетението за забава съизмеримо със законната лихва, считано от датата на деликта – 15.07.2021 г. до окончателното погасяване на задължението, *за които суми е издадена заповед за изпълнение на парично задължение № 838/21.02.2023 г. по реда на чл. 410 от ГПК в производството по ч. гр. д. № 1333 по описа за 2023 г. на РС-Варна, ГО, 9-ти съдебен състав.*

Твърди се в исковата молба и уточняващите молби, че ищецът е подал заявление по реда на чл. 410 от ГПК за издаване на заповед за изпълнение на парично задължение, срещу която в срок е постъпило възражение за недължимост, в тази връзка у ищеца се породил правният интерес да предяви установителните икове.

Ищцата твърди, че на 15.07.2021 г. около 19.00 часа заедно с внукът и дъщеря ѝ се прибирали от детската площадка, находяща се в *, пресечна с ул. „М.“. Посочва, че подхода към детската площадка е изграден от тротоарни плочки, които на места са разместени и създават неравности. Заявява, че държала внука си за ръка като при една от неравностите

левият ѝ крак се приплъзнал от по-високо разположената плочка към по-ниско разположена плочка като изпитала силна, внезапна и остра болка. Усетила изпукване в областта на ахилесовото сухожилие. С помощта на дъщеря ѝ се прибрала вкъщи, но забелязала изразена бразда на хлътване в областта на ахилесовото сухожилие, появил се отток и кожата ѝ посиняла. Било невъзможно да стъпи на пръсти или да ходи. Вечерта не могла да спи от болка и на следващия ден с помощта на дъщеря си отишла до МБАЛ „М. д. – В.“, където веднага я приели да оперативно лечение.

На 16.07.2021 г. под спинална анестезия е извършена перкутанна тенография на ахилесовото сухожилие, след което е поставена превръзка и гипсова имобилизация. Изписана е от болницата на 19.07.2021 г. като ѝ бил издаден болничен лист за периода от 16.07.2021 г. до 18.08.2021 г. – 4 дни болничен режим и 30 дни домашен режим.

На 17.08.2021 г. посетила д-р К., която констатира спокоен опереаториен цикатрикс с болка и затруднени движения в глезенната става и я насочила към лекарска комисия.

На 20.08.2021 г. ищцата отишла на преглед при лекарска комисия, която след прегледа установила, че следва да продължи временната ѝ неработоспособност и са ѝ издали болничен лист за периода от 19.08.2021 г. до 17.09.2021 г.

На ищцата ѝ бил назначен курс на лечение дълбока осцилираща терапия и ултразвукова терапия с 14 посещения, които се извършили в периода от 01.09.2021 г. до 24.09.2021 г.

На 24.09.2021 г. отново посетила лекарска комисия, която ѝ издала болничен лист за периода от 18.09.2021 г. до 17.10.2021 г.

На 22.10.2021 г. отново посетила лекарска комисия, която продължила болничния лист за периода от 18.10.2021 г. до 16.11.2021 г.

На 18.11.2021 г. отново посетила лекарска комисия, която продължила болничния лист за периода от 17.11.2021 г. до 16.12.2021 г.

Поддържа се, общият период на временната неработоспособност, в следствие на скъсано ахилесово сухожилие на левия крак е от 16.07.2021 г. до 11.03.2022 г. – общо 239 дни, от които 4 дни престой в МБАЛ „М. д. – В.“ и 235 дни в домашни условия.

Ищцата посочва, че работи като педиатрична сестра в град Д. и страховете ѝ, че няма да може да се върне на работа се били оправдали. Претърпяла неимуществени вреди, изразяващи се във физически и душевни болки и страдания, уплаха, стрес, социални и битови неудобства. Заявява, че не е налице прогноза за пълно възстановяване на движенията на левия глезен. Проведената физиотерапия не дала желан резултат като изпитва болки в левия глезен и пръстите на левия крак, засилващи се при натоварване, което води до получаване на отток. Болката не рядко се разпростира и до коляното. Движенията на левия глезен са ограничени. Изпитва постоянен дискомфорт и общо неразположение. По време на болничния и домашен престой изпитвала силни болки, което наложило приемането на обезболяващи. Изпаднала в депресия, чувствала се потисната, че не може сама да се обслужва. Наложило се близките ѝ и в голяма степен дъщеря ѝ да се грижи за нея. Загубила нормалния си ритъм на живот. Чувствала се е неудобно, че е в тежест на околните.

Твърди, че участъкът, където е настъпил инцидента е собственост на общината и последната не е направила зависещото от нея чрез нейни работници и служители да осигури безопасното преминаване по участъка към детската площадка, находяща се *.

За претърпените вреди било образувано гр. д. № 17218/2021 г. по описа на РС-Варна, ГО, 47 съдебен състав с размер на претенцията 1 250.00 лева като част от 20 000.00 лева. Със съдебна санкция ответникът бил осъден да заплати на ищеца претендираното вземане от 1 250.00 лева.

В заключение се моли предявеният иск да бъде уважен като основателен.

Претендират се сторените съдебно-деловодни разноси.

В срока по чл. 131 от ГПК е депозиран писмен отговор на исковата молба от ответника. Последният не оспорва, че с решение № 1346/02.11.2022 г., постановено по гр. д. № 1362 по описа за 2022 г. на ОС-Варна е потвърдено решение № 1364/11.05.2022 г., постановено по гр. д. № 17218 по описа за 2021 г. на РС-Варна, ГО, 47 състав, с което ответната община е осъдена да заплати на ищцата сумата в размер от 1 250.00 лева, представляваща обезщетение за претърпените от нея неимуществени вреди, изразяващи се в страдания, болки и неудобства.

Настоящата искова претенция я намира за допустима, но неоснователна, доколкото твърди, че кредиторският интерес е напълно удовлетворен с предходното съдебно решение, а в условията на евентуалност се оспорва размера на претендираното обезщетение, като се сочи, че същият е в дисхармония с принципа за справедливост.

Обективира искане по чл. 78, ал. 5 от ГПК и претендира сторените по делото разноси.

В хода на о.с.з. ищецът чрез адв. Д. С. поддържа сезиралата съда искова молба.

Ответникът, редовно призован за същото о.с.з., чрез юрк. Б. поддържа отговора на исковата молба.

Настоящият съдебен състав, като съобрази предметните предели на исковото производство, очертани в исковата молба и отговора и като взе предвид, събрания и приобщен по дело доказателствен материал – в съвкупност и поотделно, на основание чл. 12 и чл. 235, ал. 2 от ГПК, приема за установени следните **фактически положения**:

По делото е присъединено ч. гр. д. № 1333 по описа за 2023 г. на РС-Варна, 9-ти съдебен състав, от което е видно, че е подадено заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 от ГПК от ищеца срещу ответника за процесната сума. Въз основа на подаденото заявление е издадена заповед за изпълнение № 838/21.02.2023 г., срещу която в законоустановения срок е постъпило възражение. В предвидения в процесуалния закон едномесечен срок, заявителят е предявил установителен иск за съществуване на вземането си спрямо ответника.

Видно е от приобщеното гр. д. № 17218 по описа за 2021 г. на РС-Варна, ГО, 47-ми съдебен състав, че с влязло в законна сила решение № 1364 от 11.05.2022 г. ответникът е осъден да заплати в полза на ищеца сумата в размер на 1 250.00 лева, частично от 20 000.00 лева, представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди, изразяващи се в болки и страдания и неудобства, в резултат на настъпило на 15.07.2021 г. увреждане – травма на ахилесово сухожилие на левия крак в следствие на неподдържан в изправност пътен участък към детска площадка, находяща се в *, представляващ общинска собственост, ведно с обезщетението за забава съизмеримо със законната лихва, считано от датата на деликта – 15.07.2021 г. до окончателното погасяване на задължението

Ангажирани са от ищеца гласни доказателства. В показанията си свид. И. П. С.а сочи, че е дъщеря на ищеца. Процесният инцидент се отразил негативно върху психо-емоционалното състояние на последния. Ищецът бил жизнен, енергичен, работещ човек, въпреки пенсионната си възраст. Тежко е преживял факта, че след травмата някой е трябвало да се грижи за него. Ходенето до тоалетна дори е било много болезнено и тежко. Непосредствено след операцията не можел да спи през нощта от болките. Общо взето през деня успявал да попридрямва. Именно свид. С.а е била тази, която е помагала на ищеца. Възстановяването продължило дълго време, като към момента кракът му не бил напълно здрав и като ходи изпитвал затруднения. При натоварване започвал да накуцва и да го боли. Преди инцидента ищецът работил като педиатрична сестра в детско отделение, където смените били по 12 часа. Заради травмата ищецът не е успял да се върне на работа, което приел много трудно, станал подтиснат и унил.

От ангажираното експертно заключение чрез назначената СМЕ се установява, че поставената на ищеца диагноза е „разкъсване на лявото Ахилесово сухожилие“. Механизмът на получаване на тази увреда е внезапно разтягане в областта на задните мускули на подбедрицата, което е възможно да бъде получено по описания от ищеца начин, а именно при неочаквано нестабилно стъпване с предната част на ходилото и увисване на петата назад. Травмата на левия крак се изразява в разкъсване на Ахилесовото сухожилие. Предприето е оперативно лечение, като под спинална анестезия е осъществено зашиване със специфичен достъп през кожата и последваща гипсова имобилизация за период от 35 дни. Проведени са два курса физиотерапия – през месец август 2021 г. и месец януари 2022 г. и по повод регистрирани симптоми, като оток, затруднени движения и болезненост е използван максималният срок за определяне на временна неработоспособност. Към настоящия момент се отчита пълно възстановяване по отношение на анатомичната цялост на сухожилието и движенията в глезенната става. Възможно е периодично да са налице усещания за болка при различни по степен натоварвания и неблагоприятни условия на средата. Констатира се още, че медико-биологичната квалификация на травмата е трайно затруднение в движението на левия долен крайник за период не по-малък от два месеца при правилно протичане на процеса и съобразно приетото лечение. Възможността за възстановяване целостта на сухожилието е единствено оперативната интервенция, която в случая е проведена своевременно. Не са установени усложнения и съществени отклонения от очаквания период за пълно функционално възстановяване на крайника. Възможните неудобства, дискомфорт, понякога и болка, са свързани с развиващата се съединителна тъкан, която обичайно замества увредените тъкани.

В хода на о.с.з. вещото лице поддържа заключението си.

Въз основа на изложената фактическа обстановка и съобразявайки становището на страните, съдът достигна до следните **правни изводи**:

На първо място следва да се отбележи, че държавните органи, в това число общините са длъжни да изпълняват правомощията си, защото така те постигат целта на закона - добро управление на съответните обществени процеси. Когато общината не предприеме предписано от закона действие или го предприеме, без да положи дължимата грижа и от това настъпят вреди, тя дължи обезщетение.

Отговорността по чл. 49 от ЗЗД е за чужди виновни противоправни действия. Тя има обезпечително-гаранционна функция, като тази отговорност не произтича от вината на лицето, което е възложило работата. Лицето, което е възложило работата може да се освободи от тази отговорност, ако се установи, че лицето, на което е възложена работата, не е причинило никаква вреда, ако неговите действия не са виновни и противоправни или ако вредата не е причинена при или по повод на възложената му работа. Съгласно задължителните за съда тълкувателни разяснения, дадени в Постановление № 7/1959 г. на Пленума на ВС, юридическите лица – каквото е и ответникът по арг. от чл. 136, ал. 3 от Конституцията на Република България – отговарят по чл. 49 от ЗЗД за вредите, причинени от техни работници и служители при или по повод на възложената им работа и тогава, когато не е установено кой конкретно измежду тях е причинил тези вреди.

За да бъде ангажирана деликтната отговорност на ответната община по реда на чл. 49 вр. чл. 45 от ЗЗД, ищецът следва да установи по несъмнен начин в условията на пълно и главно доказване кумулативното наличие на следните елементи от фактическия състав на предявения иск: 1./ деяние – действие или бездействие, 2./ което да е осъществено при или по повод изпълнение на възложената от общината работа; 3./ противоправност на деянието; 4./ претърпените вреди; 5./ причинната връзка между противорправното деяние и вредите; 6./ размера на предявените граждански притезания, включително характера, степента, интензитета, продължителността на претърпените неимуществени вреди и всички конкретни факти по делото, обуславящи справедливия им размер, 7./ както и изискуемостта

на главните задължения и изпадането на ответника в забава.

В тежест на ответника е да проведе насрещно доказване по тези факти, както и да докаже възраженията си в отговора, а при установяване на горното от пострадалото лице – да докаже, че е погасил претендираната сума.

Съгласно §7, ал.1, т.4 от ЗМСМА, общинските пътища, улиците, булевардите, площадите, обществените паркинги в селищата и зелените площи за обществено ползване имат характера на публична общинска собственост. В настоящия казус инцидентът е настъпил на пътен участък към детска площадка, находяща се в *. Досежно механизма на настъпване на инцидента е приложима тълкувателната практика на ВКС, обективирана в ТР № 3/2016 г. на ОСГТК на ВКС. Съгласно т. 2 от цитираното решение при уважаване на частичния искобективните предели на СПНобхващат основанието на иска, индивидуализирано посредством правопораждащите факти /юридическите факти, от които правоотношението произтича/, страните по материалното правоотношение и съдържанието му до признатия размер на спорното субективно материално право. Поради това, че общите правопораждащи юридически факти са едни и същи, както за частичния иск, така и за иска за останалата част от вземането, те се ползват от последиците на СПН при разглеждане на иска за останалата част от вземането.

В случаите, когато предмет на последващия иск за съдебна защита е разликата /остатъка/ от вземането, както е в настоящия казус, се касае до същото субективно материално право, същото вземане, но в останалия незааявен с предявения преди това частичен иск обем. По двата иска се претендира едно и също вземане, но в различен обем, различни части. Предвид правоустановяващото и преклудиращото действие на СПН е недопустимо в последващия исков процес за остатъка от вземането да се спори относно основанието на вземането и правната му квалификация.

Т. е., в конкретния случай решението по гр. д. № 17218 по описа за 2021 г. на РС-Варна, ГО, 47-ми съдебен състав, потвърдено с решение № 1346/02.11.2022 г, постановено по в. гр. д. № 1362 по описа за 2022 г. на ОС Варна, се ползва със сила на пресъдено нещо относно правопораждащите факти на спорното субективно материално право при предявен в настоящия исков процес иск за защита на вземане за разликата до пълния размер на паричното вземане, произтичащо от същото право, като основният спор, който е поставен за разрешаване пред настоящия съдебен състав е досежно размера на вземането.

Тъй като обезщетението за неимуществени вреди е заместващо, а не компенсаторно, законодателят е предвидил в чл. 52 от ЗЗД правната възможност на съда по справедливост да определи заместващата парична престация, която делинквентът дължи на пострадалото лице, като обезщетение за изживените болки и страдания, които са закономерна последица от настъпилния деликт. Справедливото обезщетяване, каквото изисква 52 от ЗЗД, на всички неимуществени вреди, означава съдът да определи точен паричен еквивалент на болките и страданията, на трайните поражения върху физическата цялост и здраве на пострадалото лице във всеки отделен случай конкретно, а не по общи критерии. Понятието "справедливост" не е абстрактно понятие, а е свързано с преценката на съда по същество на конкретни обстоятелства от обективната действителност. Такива обективни обстоятелства при телесните увреждания могат да бъдат характерът на увреждането, начинът на извършването му, обстоятелствата, при които е извършено, допълнителното влошаване състоянието на здравето, причинените морални страдания, осакатявания, загрозявания и др. - в този смисъл е задължителната тълкувателна практика на ВС, обективирана в ППВС № 4 от 1968 г. на Пленума на ВС.

Моралните вреди са индивидуално определими и паричното обезщетение за тях следва да съответства на необходимото за преодоляването им. Не е проява на справедливост, а е в дисхармония със справедливостта определяне на парично обезщетение по-голямо от необходимото за обезщетяване на претърпените вреди, като се обсъдят всички

наведени доводи и обстоятелства, обосноваващи по-нисък размер на обезщетението. Обезщетението не следва да бъде източник на неоснователно обогатяване. При определяне на дължимото обезщетение следва да се държи сметка и за обществените представи за справедливост в аспект на съществуващите общественно-икономически условия на живот.

Предвид конкретните данни по делото, настоящият съдебен състав при определяне размера на дължимото обезщетение за неимуществени вреди взе предвид следните обстоятелства, а именно:

I. Вида на телесните повреди, който се установява от експертното заключение по назначената СМЕ, а именно средна по смисъла на чл. 129, ал. 2 от НК - трайно затруднение в движението на долния ляв крайник.

II. Характера на съвкупността от телесни повреди – разкъсване на Ахилесовото сухожилие на левия крак.

III. Интензитетът на уврежданията по тялото на ищеца – предприето е оперативно лечение, като под спинална анестезия е осъществено зашиване със специфичен достъп през кожата и последваща гипсова имобилизация за период от 35 дни; не са установени усложнения и съществени отклонения от очаквания период за пълно възстановяване на крайника.

IV. Периодът на възстановяване на процесните травми – около два месеца, при отчитане на обстоятелството, че към настоящия момент е налице пълно възстановяване по отношение на анатомичната цялост на сухожилието и движенията в глезенната става, като възможните неудобства, дискомфорт, понякога и болка, са свързани с развиващата се съединителна тъкан, която обичайно замества увредените тъкани.

V. Съдът съобрази и факта, че ищецът няма отпаднали сетивни и моторни функции, но травмата е наложила хирургично лечение.

На основание чл. 172 от ГПК, доколкото разпитаната свид. И. П. С.а е дъщеря на ищеца, съдът преценява достоверността на показанията ѝ с оглед на всички други данни по делото, като се има предвид възможната нейна заинтересованост от изхода на спора. След съвкупния анализ на показанията ѝ с останалите писмени и експертни доказателства, съдът достигна до извода, че показанията на същата са логични, последователни, вътрешнонепротиворечиви, пълни и взаимно допълващи се, включително и непосредствени, доколкото свид. С.а е възприела пряко последиците от инцидента върху здравето на ищеца, поради което съдът при определяне размера на обезщетението съобрази и следното:

VI. Ищецът тежко е преживял факта, че след травмата някой е трябвало да се грижи за него, доколкото преди инцидента е бил енергичен, здрав и позитивен човек. Възстановяването продължило дълго време, като в началото от болките не е успявал да спи спокойно през нощта. Към момента кракът му не е бил напълно възстановен и като ходел по-продължително изпитвал затруднения и дискомфорт. При натоварване започвал да накуцва и да го боли. Заради травмата ищецът не е успял да се върне на работа, тъй като естеството на работата му изисквало престиране на работна сила по 12 часа на ден.

VII. Съдът съобрази и годините на пострадалия – 67 г. към датата на инцидента, като напредналата възраст обуславя по-ниския праг на търпимост към физическите болки и страдания и безспорно по-доброто общо физическо здраве е от особена важност на тези години.

VIII. Следва да се вземе предвид и начинът, по който е причинено увреждането – на пътен участък към детска площадка в присъствието на внука и дъщерята на ищеца.

IX. Следва да бъде взето предвид, че дългата принудителна изолация, наред с физическия дискомфорт, е била източник на много негативни психически и емоционални преживявания.

Х. При определяне размера на обезщетението съдът се съобрази и с обществено – икономическата конюнктура в страната към 15.07.2021 г., чието отражение са минималната работна заплата, която остава един от важните инструменти за влияние в политиката по доходи; нарастването на БВП; повишаване на потреблението на домакинствата; повишаващата се инфлация и т. н.

При съобразяване с посочените критерии съдът намира, че пълният размер на обезщетението за претърпени неимуществени вреди е 20 000.00 лева. От тази сума следва да се приспадне присъдената със съдебна санкция сума в частичен размер на 1 250.00 лева, т.е. искът следва да бъде уважен до размера от 18 750.00 лева – оставащата разлика до справедливия размер, което обуславя основателността на исковата претенция.

Основателността на иска за присъждане на главното вземане обуславя дължимостта на произтичащото от него акцесорно вземане за обезщетение за забава в размер на законната лихва, считано от датата на деликта – арг. от чл. 114, ал. 3 от ЗЗД, до окончателното погасяване на задължението.

Относно съдебно-деловодните разноски по делото:

С оглед изхода на спора, направеното своевременно искане и представените доказателства, в полза на ищеца следва да бъдат присъдени сторените по делото разноски в общ размер от 3 495.00 лева, от които: 375.00 лева – държавна такса за разглеждане на иска; 600.00 лева – депозит за вещо лице по СМЕ; 2 520.00 лева –хonorар за един адвокат, съобразно представения договор за правна защита и съдействие, представляващ разписка по смисъла на т. 1 от ТР № 6/2012 г. на ОСГТК на ВКС. Съдът не възприема направеното възражение за прекомерност на претендираното от ищеца адвокатско възнаграждение с оглед действителната фактическа и правна сложност на делото и обема на оказаното професионално съдействие от процесуалния представител на ищцата, имайки предвид обстоятелството, че разликата над законоустановения минимум по чл. 7, ал. 2, т. 3 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. е едва 15.00 лева, която не се явява прекомерна.

На основание т. 12 от ТР № 4/2013 г. на ОСГТК на ВКС, в полза на ищеца следва да се присъдят и разноските, сторени по заповедното производство, чийто общ размер възлиза на 1 860.00 лева, от които 375.00 лева – държавна такса и 1 485.00 лева – минимален honorар за един адвокат по арг. от чл. 7, ал. 7 вр. ал. 2, т. 2 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г.

Водим от изложените мотиви, **СЪДЪТ**

РЕШИ:

ПРИЕМА ЗА УСТАНОВЕНО, на основание чл. 422, ал. 1 вр. чл. 415, ал. 1, т. 1 от ГПК вр. чл. 49 вр. чл. 45, ал. 1 от ЗЗД, в отношенията между страните, че О. В., БУЛСТАТ * **дължи** на Й. Д. П., ЕГН ***** сумата в размер от **18 750.00 лева**, представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди, изразяващи се в болки и страдания и неудобства, в резултат на настъпило на 15.07.2021 г. увреждане – травма на ахилесово сухожилие на левия крак в следствие на неподдържан в изправност пътен участък към детска площадка, находяща се в *, представляващ общинска собственост, като разлика на присъдените 1 250.00 лева до справедливо определеното обезщетение на вредите в размер на 20 000.00 лева по гр. д. № 17218/2021 г. по описа на РС-Варна, ГО, 47 съдебен състав, потвърдено с решение по в. гр. д. № 1362/2022 г. по описа на ОС-Варна и влязло в законна сила на 02.11.2022 г., **ведно** с обезщетението за забава съизмеримо със законната лихва, считано от датата на деликта – 15.07.2021 г. до окончателното погасяване на задължението, *за която сума е издадена заповед за изпълнение на парично задължение № 838/21.02.2023 г. по реда на чл. 410 от ГПК в производството по ч. гр. д. № 1333 по описа за 2023 г. на РС-Варна, ГО, 9-ти съдебен състав.*

ОСЪЖДА, на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК и т. 12 от ТР № 4/2013 г. на ОСГТК на ВКС, О. В., БУЛСТАТ * **да заплати** на Й. Д. П., ЕГН ***** сумата в общ размер от **5 355.00 лева**, представляваща съдебно-деловодни разноси, от които:

- разноси сторени в хода на настоящото производство - 375.00 лева за държавна такса за разглеждане на иска; 600.00 лева за депозит за вещо лице по СМЕ; 2 520.00 лева за адвокатски хонорар;

- разноси сторени по ч. гр. д. № 1333/2023 г. на РС-Варна - 375.00 лева за държавна такса и 1 485.00 лева за адвокатски хонорар.

РЕШЕНИЕТО подлежи на въззивно обжалване пред ОС-Варна в двуседмичен срок от съобщението.

Препис от решението да се връчи на страните по арг. от чл. 7, ал. 2 от ГПК.

Съдия при Районен съд – Варна: _____